

- בעניין: 1. ס' אבו רמוז, ת.ז. (שטחים) _____
2. פ' אבו רמוז, ת.ז. _____, מראס אל עמוד, ירושלים
3. מ' אבו רמוז, ת.ז. _____
4. פ' אבו רמוז, ת.ז. _____
5. א' אבו רמוז ת.ז. _____
6. א' אבו רמוז ת.ז. _____
7. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר - ע.ר.

העותרים

ע"י ב"כ עוה"ד עדי לוסטיגמן (מ.ר. 29189) ואח'
מרחוב שמואל הנגיד 27 ירושלים 94269
טל': 6222808 - 02 ; פקס: 5214947 - 03

- נ ג ד -

שר הפנים

ע"י ב"כ מפרקליטות המדינה
צלחה אלדין 29, ירושלים 91010
טל': 6466590-02 ; פקס: 6467011-02

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו על תנאי המחייב את המשיב לבוא וליתן טעם, מדוע לא יכריע ויאשר את בקשת העותרת 1 (להלן: "העותרת או ס'") לקבלת מעמד בישראל כתושבת ארעית.

הבקשה הוגשה לוועדה הממליצה לשר הפנים למתן היתרי שהייה בישראל לתושבי האזור (להלן: "הועדה ההומאניטרית") ביום 10.2.11, בהתאם לפסק דין בעע"מ 10346/07.

א. עניינה של העתירה

1. עניינה של העתירה בפגיעה אנושה בזכויות העותרת ומשפחתה, לחיי משפחה ולקיום בכבוד.
2. העותרת, נולדה בירושלים בשנת 1988. היא בתה של תושבת ירושלים, העותרת 2, ואחות לארבעה ילדים תושבי ירושלים. כל חייה של העותרת עברו עליה בירושלים. היא למדה מכיתה א' עד י"ב בירושלים. גם לטענת המשיב, לכל היותר, גרה העותרת על גבול ירושלים בין השנים 2003-1999.
3. לאור גילה של העותרת במועד אשר נקבע כתאריך הגשת הבקשה לרישום בעניינה, לאחר הגיעה לגיל 14 (וחרף בקשות קודמות שהוגשו טרם מלאו לה 14), סוכם עם המשיב במסגרת עע"מ 10346/07 שהעותרת תוכל לפנות לשם הסדרת מעמדה לוועדה ההומניטארית. הבקשה שהוגשה לפני כתשעה חודשים לא זכתה לכל מענה, העותרת נותרת ללא זכויות וללא מעמד. מכאן העתירה.

ב. הצדדים לעתירה

4. העותרת 1, ילידת שנת 1988, בעלת מס' זיהוי של השטחים, נולדה וגדלה כל חייה בירושלים ונמצאת כיום בירושלים עם משפחתה, כשהיא חסרת מעמד.
5. העותרת 2 היא אמה של העותרת. תושבת ירושלים, בעלת מעמד קבע.
6. העותרים 3-6 הם אחיה של העותרת. העותרים 3-6, כולם בעלי מעמד של תושבים.

7. העותרת 8 עמותה רשומה שמשרדיה בירושלים המזרחית, שמה לה למטרה לסייע לאנשים שנפלו קורבן להתעמרות או קיפוח על ידי רשויות המדינה, ובכלל זה להגן על זכויותיהם בפני ערכאות, בין בשמה כעותרת ציבורית ובין כמייצגת אנשים שזכויותיהם נפגעו.
8. המשיב הוא הגוף המפעיל והאחראי לקבלה או דחיית החלטות של הועדה לעניינים הומניטאריים, אשר הוקמה מכוח סעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003 (להלן – **חוק הוראת השעה**).

ג. העובדות הצריכות לעניין

9. בשנת 1984 נישאה העותרת 2 לתושב חברון. לאחר נישואיהם ועד שנת 1992, התגוררו בני הזוג בשכירות בשכונת אלסעדיה שבעיר העתיקה. בשנת 1992 עברה העותרת 2 לגור בבית משפחה בראס אל עמוד, שם התגוררה עם בעלה וילדיה (בן הזוג עבר מהעיר העתיקה והצטרף בשנת 1993). יוער, כי רק בשנת 1994 בוטלה ע"י בג"ץ מדיניותו המפלה של המשיב האוסרת איחוד על משפחות בין נשים תושבות לבני זוגן. עקב קשיי המגורים בישראל ללא אישור שהייה עקר בן זוגה של העותרת בשנת 1999 לשכונת אבו דיס הסמוכה לירושלים. העותרת 2 המשיכה להתגורר עם הילדים בבית הוריה והילדים למדו בירושלים. בחופשים וסופי שבוע נהגו להגיע לאבו דיס לשם ביקור אביהם. העותרת 2 ובן זוגה המשיכו לעבוד בירושלים. ילדיהם למדו לאורך כל השנים בעיר. בחודש יולי 2002 עברה העותרת להתגורר עם ילדיה בשכירות בסילואן (עין אללוזה) ובשנת 2003 עברו העותרת 2, בן זוגה והילדים לדירה שכורה אחרת בקרבת השכונות ראס אל עמוד וסילאוון (אלחארה אלוסטא), בדירה זו היא מתגוררת המשפחה עד היום. מרכז חיי העותרת 2 וילדיה לאורך כל חייהם היה בירושלים בלבד.
10. יצוין, כי העותרת 2 פנתה לעו"ד לשם סיוע בהסדרת ענייניה מול המוסד לביטוח לאומי. במסגרת תביעה שהוגשה לבית הדין לעבודה סרב המוסד לביטוח לאומי להכיר בתקופה בה התגוררה העותרת 2 בבית הוריה ללא הסכם שכירות וכן נטען כי העותרת התגוררה משנת 1999 בדירת בעלה באבו דיס, שעל גבול ירושלים. לאחר שנמשך הדיון המשפטי המליץ לעותרת 2 עורך דינה דאז, על מנת לזרז את ההליכים ולהגיע לתוצאה הכספית, קרי, קבלת קצבאות הילדים וביטוח בריאות, להתפשר ולהסכים להצעת המוסד לביטוח הלאומי, לפיה היא תבוטח רק מחודש אפריל 2003. עורך דינה של העותרת 2 הסביר לה שמבחינה כספית אין משמעות רבה לתאריך שנקבע (שכן ממילא היא לא תוכר רטרואקטיבית מעבר לפרק זמן מסוים) ולכן לשם חסכון בזמן וקבלת הקצבאות במהירות כדאי לה להתפשר. יצוין עוד, כי הן העותרת 2 והן עורך דינה, שייצג אותה אך ורק לעניין הביטוח הלאומי, לא היו מודעים להשלכות שיש להסכמה זו מעבר להיבט הכספי.

"נספח ע/1" הסכם פשרה בבית הדין לעבודה מצ"ב כנספח "ע/1".

11. הנה כי כן, גם בהינתן טענת המשיב, בה לא התערב ביהמ"ש בעת"מ 600/06, בדבר מגורי העותרים משך ארבע שנים על גבול ירושלים, הרי שהעותרת נולדה בישראל, מתגוררת בה כמעט כל חייה, מנהלת בה את מרכז חייה ובכלל זה מתחנכת בה בלבד.
12. במהלך השנים נולדו לעותרת 2 ולבן זוגה שישה ילדים. חמישה מתוכם נולדו בישראל (אחד מהילדים נפטר בהיותו בן שלושה חודשים) וילד אחד, פ', העותר 4, נולד בבית ג'אלה, עקב

קושי כלכלי שפקד את המשפחה והקשה על תשלום לבית חולים ישראלי. חיי הילדים כולם נוהלו תמיד בירושלים.

13. הילדים נרשמו בזמנו במרשם האוכלוסין בשטחים עקב הנחייה שקיבלה העותרת 2, כי עד ששהיית בעלה בישראל תוסדר, עליה לרשום את הילדים עם אביהם. ונזכיר, כי בשל מדיניותו המפלה של המשיב, בתקופה בה נולדה הבת ס' ושש שנים מאוחר יותר לא הורשו נשים תושבות ובכללן העותרת 2 להגיש בקשה להתאחד עם בני זוגן בישראל.

ד. המגעים מול המשיב

14. בשנת 1994, עם ביטול מדיניותו המפלה של המשיב במסגרת בג"ץ 2797/93 **גרביט נ' משרד הפנים**, באפן שהתיר לנשים להגיש בקשה להתאחד עם בני זוגן, אכן הגישה העותרת 2 בקשה לאיחוד משפחות עבור בעלה, אולם לאחר שנים ארוכות סורבה הבקשה מסיבות שאינן ידועות לה. יצוין, כי כיום מאושרת בקשת איחוד המשפחות והותרה שהיית בעלה של העותרת 2 ואבי הילדים בישראל.

15. על אף מצבה הכלכלי הקשה, ומאחר וניסיונותיה העצמאיים להביא לטיפול בעניינה מול לשכת המשיב לא צלחו, נעזרה העותרת 2 בשישה עורכי דין על מנת ולנסות ולהסדיר את מעמדם של בעלה וילדיה בישראל. בשנת 2001 הגישה העותרת 2 בקשה להסדרת מעמדם של ילדיה בישראל.

I. החלטותיו המזוגות של המשיב

16. **החלטה 1**: מכתב התשובה שהוגש ע"י המשיב לאחר הגשת העתירה בשנת 2006 למדו העותרים לראשונה כי כבר ביום 6.2.02 אושרה בקשת ילדי העותרת 2 למעמד. הוחלט ששלושה ילדים, לרבות העותרת דן, הילדה ס' יקבלו מעמד קבוע, בעוד שניים מהילדים יקבלו מעמד ארעי לשנתיים, שבסיומן יומר למעמד של קבע. על פי המשיב, המכתב חזר ביום 18.2.02 מהדואר תוך ציון "לא ידוע". בהמשך הסתבר כי המשיב כתב כתובת כללית על המעטפה ולא ציין את כתובתה המפורטת של העותרת 2, כפי שנרשמה ברישומיו. מאז, לאורך השנים, לא השיב המשיב עניינית לפניית העותרת 2, אשר ביקשה לברר מה עלה בגורל בקשתה. המשיב הסתיר מהעותרת 2 כי אישר את הבקשה. כל שמסר הוא שבקשתה בטיפול.

"נספח ע/2" מכתב המשיב שחזר בדואר ואשר הגיע לידי העותרים שנים מאוחר יותר במסגרת הטיפול בעתירה מצ"ב כנספח "ע/2".

17. **החלטה 2**: בתאריך 27.4.2006 התקבל אישור על בקשת הסדרת מעמדה של העותרת, ס', משנת 2001. המשיב לא ציין בפני המערערת כי בקשתה כבר אושרה בעבר. ככל שהיה ידוע למערערת היתה זו ההכרעה העניינית הראשונה לבקשתה. לגופם של דברים, האישור לבקשת הסדרת המעמד לא כלל את הסדרת המעמד של ס', כי אם הפנייה למת"ק לשם קבלת היתר שהייה בלבד.

"נספח ע/3" מכתב המשיב מיום 27.4.06 מצ"ב כנספח "ע/3".

18. **שינוי החלטה - החלטה 3:** בתאריך 8.5.2006 התקבל מכתב נוסף מטעם המשיב ובו אישור על הסדרת מעמד של תושבות ארעית לכל הילדים. ראו באישור המצ"ב בו מוזכרים שמות חמשת ילדיה של המערערת. הילדים הוזמנו ליום 29.5.06 לצורך הסדרת המעמד.

"נספח ע/4" מכתב המשיב מיום 8.5.06 מצ"ב כנספח "ע/4".

19. בשיחת טלפון מתאריך 11.5.06 בין אפרת בלומנטל מהמוקד להגנת הפרט לגבי חיאת נאצרה, רכזת תיעוד בלשכת המשיב, האחראית על נושא מעמד לילדים, אישרה האחרונה כי הילדים כולם ירשמו במעמד של רישיון לישיבת ארעי.

20. **שוב שינוי החלטה - החלטה 4:** ביום 15.5.06 התקשרה למוקד להגנת הפרט הפקידה מאיה, מטעם המשיב ומסרה כי ההחלטה האחרונה של המשיב בעניין הילדים מיום 8.5.06 ניתנה בטעות, שכן העותרת 2, הילדה ס' ואחיה מ' לא יקבלו מעמד, כי אם יקבלו היתר מת"ק בלבד. היתר זה ניתן בימים אלו לחצי שנה (המדדיניות בעניין זה משתנה בכל מספר חודשים, כאשר לעיתים ניתן ההיתר גם לתקופות קצרות יותר) ואינו מהווה מעמד בישראל המקנה זכויות סוציאליות לרבות ביטוח בריאות.

II. מיצוי הליכים

21. בעקבות החלטת המשיב הוגשה עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים בירושלים (עת"מ 600/06).

"נספח ע/5" העתירה בעת"מ 600/06 מצ"ב כנספח "ע/5".

22. בפסק הדין מיום 28.10.07 הוחלט, כי המועד הקובע להגשת הבקשה הינו ינואר 2005. משכך, נקבע כי יש ליתן למ', אחיה של ס' מעמד ארעי, באופן שהותיר את ס' בלבד מכל אחיה ללא מעמד בארצה ובביתה.

"נספח ע/6" פסק דין בעת"מ 600/06 מצ"ב כנספח "ע/6".

23. על עת"מ 600/06 הוגש ערעור לבית משפט נכבד זה (עע"מ 10346/07).

"נספח ע/7" הערעור, עע"מ 10346/07 מצ"ב כנספח "ע/7".

24. במסגרת הערעור הוסכם, כי העותרת תפנה לוועדה ההומאניטרית לצורך הסדרת מעמדה בישראל.

"נספח ע/8" פסק הדין בעע"מ 10346/07 המוסכם מצ"ב כנספח "ע/8".

25. בין לבין, אושרה הסדרת מעמדם של כל אחיה של העותרת, פ' (יליד 1993) ומוחמד (יליד 1991) כתושבי קבע, זאת במסגרת השגה 715/09. (נכון לעכשיו, למרות הסכמת המשיב לשדרג את מעמד שני האחים למעמד של קבע מתעכב מתן המעמד בפועל). כל אחיה של העותרת תושבים, בעוד העותרת מקבלת היתרי מת"ק בלבד, לזמן לא ידוע.

"נספח ע/9" החלטות בהשגה 715/09 מצ"ב כנספח "ע/9 א-ב".

ה. הנסיבות ההומאניטריות והפניה לוועדה ההומאניטרית

26. בהתאם לפסק הדין בעע"מ 10346/07 הוגשה ביום 10.2.11 פניה לועדה ההומאניטרית בה התבקש המשיב ליתן מעמד ארעי לעותרת על פי סמכותו הקבועה בסעיף 1א3 לחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003.

"נספח ע/10" פניה לועדה ההומאניטרית מצ"ב כנספח "ע/10".

27. בפניה הוסברו הנסיבות ההומאניטריות המיוחדות את המקרה של העותרת. הוסבר, כי מדובר באישה צעירה, אשר כל חייה, חינוכה, עבודתה ומשפחתה וקשריה הם בירושלים. אישה שאין לה כל קשר או בסיס בשטחים, מלבד מספר תעודת הזהות שלה, אשר ניתן לה אך בשל הנחיית המשיב להוריה להירשם בשטחים.

"נספח ע/11" על הנחיית המשיב להורים להסדיר את מעמדם של ילדיהם בשטחים כתנאי לטיפול בהסדרת מעמדם בישראל ניתן ללמוד למשל ממכתב המשיב שניתן במקרה אחר המצ"ב כנספח ע/11. במקרה דנן הנחה המשיב את העותרת לנהוג כן בעל פה. עם זאת, מטיפול המוקד במאות בקשות להסדרת מעמדם של ילדים המתנהלות מול המשיב ידוע כי המשיב נהג בעבר להנחות הורים לרשום את ילדיהם בשטחים. בהמשך לכך, תוקן חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) התשס"ג-2003, כך שמי שרשום בשטחים הינו תושב אזור אשר מגבולותיו החמורות של החוק חלות בעניינו.

28. עוד הוסבר בפניה, כי במהלך השנים הוגשו בקשות רבות לרישום והסדרת המעמד של העותרת ואחיה. בקשות אלה טופלו בצורה איטית ומזוגגת על ידי המשיב, מה שהביא למצב בו רק לאחר התערבות העותרת 7, שנים מאוחר יותר, הוחלט לטפל בבקשה. הודגש, כי לו היה המשיב מטפל בבקשה בצורה תקינה, ומכריע בה תוך פרק זמן סביר, היתה העותרת יכולה להתמודד בזמן אמת עם הטענות המאוחרות שהופנו נגדה, לפיהן במשך תקופת מה גרה מחוץ לירושלים.

29. בפניה הוסבר, כי מקץ שנים ארוכות של נסיונות עקרים להסדיר את מעמדה בישראל, לעותרת מלאו 22 שנה במועד הגשת הבקשה. העותרת היא רווקה, וממשיכה להיות סמוכה על שולחן הוריה בירושלים. בשל סירוב משרד הפנים להסדיר את מעמדה, נתקלת העותרת בקושי רב להינשא – הקשיים הכרוכים בחיים עם בת זוג מחוסרת מעמד, מרתיעים את המועמדים הראויים לנישואין עבודה. כך נאלצת העותרת לוותר, בינתיים, על חלק מרכזי כל כך בחייה של אישה צעירה.

30. הוסבר, כי העותרת עובדת בנקיון בבית ספר בקרית יובל בירושלים. על מנת לצאת לפרנס את עצמה נאלצת העותרת לעבור מסכת יומיומית של עיכובים מצד כוחות הביטחון. לא זאת בלבד, כל מאמציה של העותרת למצוא עבודה ההולמת את כשרונותיה יורדים לטמיון כאשר מתברר למעסיקים הפוטנציאליים שהיא מחוסרת מעמד בישראל. כך למשל, התקבלה העותרת לעבוד כמזכירה, כעובדת במלון וכסייעת בבית ספר לחינוך מיוחד אולם היעדרה של תעודת זהות מנעה ממנה להתחיל בעבודה. כך היא נאלצת להמשיך ולעבוד בעבודת נקיון, עבודה ללא עתיד ואשר אינה תואמת את יכולותיה האמיתיות. כך מסוכל כל נסיון של העותרת לשפר את חייה.

31. בפניה הוסבר שוב, כי מרכז חייה של העותרת מצוי בישראל עם משפחתה לאורך כל חייה ועד לעצם יום זה ואין לה בית אחר בעולם, אליו היא יכולה לפנות. כתוצאה מהיעדר מעמד בישראל במשך זמן כה ממושך נאלצת רק העותרת מבין כל אחיה ואחיותיה לפקוד מדי שנה את מפקדת התיאום והקישור ולהמתין להיתרים, אשר נמסרים לרוב לאחר שיהוי ממושך. ההיתרים כפופים להיעדרם של כתרים, סגרים, הקפאות ושביטות במינהלת התיאום והקישור. ההיתרים מגבילים את חופש התנועה של העותרת בסמוך לביתה, חושפים אותה לעיכובים במחסומים השונים, מונעים ממנה לעבוד בעבודה ראויה לה, להתפרנס בכבוד, באשר הם אינם מהווים אישור עבודה, ולהמשיך בלימודיה. מרקם חייה נפגע מכל בחינה.

32. בהמשך להגשת הבקשה צרפו העותרים מסמך רפואי המעיד על בעיות רפואיות מהן סובלת העותרת, אשר אינן זוכות לטיפול בשל היעדר ביטוח בריאות והיעדר יכולת להתפרנס על מנת לקבל טיפול יקר באופן פרטי.

"נספח ע/12" מכתב העותרים אליו צורף האישור הרפואי מצ"ב כנספח "ע/12".

33. עד היום, למרות מספר רב של תזכורות, ולמרות שעל פי סעיף 1א3(ד) להוראת השעה יש להכריע בבקשות בתוך שישה חודשים, לא התקבלה כל החלטה בבקשה. מכאן עתירה זו.

"נספח ע/13" מכתבי תזכורת לועדה מצ"ב כנספח "ע/13".

ו. הטיעון המשפטי

הועדה לעניינים הומאניטריים פועלת בניגוד לדין ולנוהל

34. הועדה ההומאניטרית שדנה בעניינה של העותרת, הוקמה מתוקף סעיף 1א3 לחוק הוראת השעה, אשר קובע, בין השאר, כי על שר הפנים ליתן הכרעתו בבקשות המובאות לוועדה בתוך חצי שנה.

35. המשיב פרסם לאחרונה נוהל, המסדיר את פעילות הועדה.

"נספח ע/14" נוהל 5.2.0039 מצ"ב כנספח "ע/14".

36. על פי הנוהל, על הועדה להתכנס פעמיים בכל חודש (סעיף 3.1 לנוהל). במסגרת התדיינות בבית משפט ובוועדת הכנסת נמסר כי בפועל מתכנסת הועדה לעיתים רחוקות באופן משמעותי מהקבוע. עוד נקבע בנוהל כי לאחר הגשת הבקשה תבדק הבקשה וכי רכזת הועדה תודיע למבקש אם יש מסמכים החסרים בבקשתו. מכך שהוועדה לא ביקשה עד היום כל מסמך מהמבקשת ניתן להבין כי כל המסמכים הדרושים היו מצויים בפני הועדה.

37. מנתונים שנמסרו במסגרת דיון בוועדת הפנים של הכנסת, שהתקיים ביום 25.10.2010 בעניינה של הועדה לעניינים הומאניטריים, נמסר, כי עד לאותו מועד הוגשו כ-770 פניות לוועדה. מתוך פניות אלו טופלו 290 פניות, מהן אושרו רק 45 פניות, מתוכן ב-4 מקרים בלבד אושר קבלת מעמד ארעי – אחוז מזערי מהפניות שטופלו. מהנתונים עולה כי למרות שלמשיב יש סמכות ליתן במסגרת הועדה מעמד ארעי בישראל, המשיב כמעט ולא עושה בסמכות זו שימוש.

"נספח ע/15" פרוטוקול הדיון בוועדת הפנים מצ"ב כנספח "ע/15".

38. בהענקת הסמכות טמונה בין היתר "החובה לשקול את הצורך בהפעלתה ואת הדרכים הראויות, שיש לנקוט בהקשר זה" (בג"ץ 297/82 **ברגר ואח' נ' שר הפנים**, פ"ד לז(3) 29, 45). החוק קבע כי וועדה תוקם במיוחד לצורך בחינתם של עניינים הומניטאריים ותייעץ למשיב בנוגע לאפשרות מתן מעמד, בוודאי מתוך מגמה כי נושא מתן המעמד ובכלל זה טיב המעמד יישקל בכובד ראש. דומה, כי לא נעשה דבר על-מנת שסמכות המשיב תופעל במקרים ראויים ועל בסיס מסודר ושוויוני ככל הניתן.

39. על חשיבותו של השיקול ההומניטארי, בבוא המשיב להכריע בבקשות להסדרת מעמד, ניתן ללמוד גם מפסק הדין בעת"מ (חיפה) 1037/03 **פלדמן ואח' נ' שר הפנים** (1.2.2004):

נימוקו העיקרי של המשיב, לפיו "אין מאשרים שינוי מעמד לבנים בגירים שאינם זכאי שבות" (וראו סעיפים 7 ו-14 לכתב התשובה של המשיב ונספחים ג', ה' ו-ו') רק ממחיש שהמשיב לא בחן את הסוגיה ההומניטרית, שאם לא כן, היה מנמק טענותיו בכך שהעותרת לא עומדת בגדריו של חריג זה.

מקום בו יש חריג "הומניטרי", חובה על הרשות להביא בין שיקוליה את הרקע האישי של כל מקרה. אי-שיקולל נסיבות אלו, כמוהו כאי נתינת משקל ראוי להן, ובכך שיקול-הדעת חוטא גם בחוסר סבירות (ראו והשוו בג"ץ 935/89 **גנור נ' מדינת ישראל**, פ"ד מד(2) 485-515, 513; וכן יצחק זמיר, **הסמכות המינהלית** (כרך ב', נבו, תשנ"ו) 771-763).

40. היעדר כל התייחסות עניינית מצד הוועדה ההומניטארית לבקשת העותרת, חרף מצבה הקשה וחרף החוק הקובע כי על הוועדה ליתן מענה בתוך חצי שנה, הינה זלוול בעניינה ההומניטארי של המשפחה העולה כדי פגיעה קשה בעותרת.

I. היעדר הכרעה בבקשה – חובת המשיב לפעול במהירות ראויה

41. על המשיב מוטלת החובה לטפל בעניינם של העותרים בהגינות, בסבירות ובמהירות ראויה. חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה) התשס"ג-2003, קובע בסעיף 3(א)(1)(ד), כי על שר הפנים ליתן החלטתו בבקשה הומניטארית המובאת בפני הוועדה בתוך חצי שנה.

42. החובה לפעול בתוך זמן סביר, ושלא לנקוט הזנחה וסחבת בבקשות תלויות ועומדות בפני הרשות, היא מיסודותיו של מינהל תקין. כך ביתר שאת כאשר סד הזמנים נקבע מפורשות בהוראת חוק. ולא בכדי. ראו לעניין זה ע"א 4809/91 **הוועדה המקומית לתכנון ולבנייה ירושלים נ' קהתי ואח'**, פ"ד מח(2) 190, 219; בג"ץ 6300/93 **המכון להכשרת טוענות בית הדין נ' השר לענייני זרות ואח'**, פ"ד מח(4) 441, 451:

על רשות מוסמכת לפעול בסבירות. סבירות משמעה גם עמידה בלוח זמנים סביר.

43. בענייננו, כאמור, נקבע סד זמנים של חצי שנה להכרעת הוועדה בחוק הוראת השעה.

44. הבקשה המקורית להסדרת מעמדה של העותרת הוגשה בשנת 2001 והוכרעה בשנת 2006. לאורך כל השנים מצויה העותרת בהליכים המתנהלים בלאות מול המשיב. הבקשה נשוא עתירה זו הוגשה בלשכת המשיב בפרואר 2011, כאשר סד הזמנים להכרעה הוגדר בחוק לחצי שנה. אין ספק כי התנהלות המשיב לא רק שאינה מהירה או יעילה, כי אם חורגת באופן קיצוני מהמצופה מהתנהגות של רשות מינהלית סבירה, האמונה על היבטים משמעותיים של חיי הנזקקים לשירותיה.

45. לשון סעיף 1א3 לחוק הוראת השעה מורה כדלקמן :

על אף הוראות סעיף 2 רשאי שר הפנים, מטעמים הומניטריים מיוחדים, בהמלצת ועדה מקצועית שמינה לענין זה (בסעיף זה – הוועדה)

(1) לתת רישיון לישיבת ארעי בישראל לתושב אזור או לאזרח או לתושב של מדינה המנויה בתוספת, שכן משפחתו שוהה כדין בישראל;

(2) לאשר בקשה למתן היתר לשהייה בישראל בידי מפקד האזור, לתושב אזור שכן משפחתו שוהה כדין בישראל.

כלומר, ראשית נקבע כי ישנה סמכות ליתן מעמד ארעי ורק לאחר מן היתר. לא בכדי.

46. הפרקטיקה שעולה מהנתונים שנמסרו לוועדת הכנסת, לפיה, הוועדה מעניקה במקרים הומניטאריים היתרי מת"ק, ורק בחריג שבחריג מעמד, הינה זרה לכל מטריה אחרת שעניינה מעמד בישראל. כך למשל, מי שמוכר כפליט מעוגן מעמדו כמעמד ארעי, אלמנות או גרושות של ישראלים, מקבלות על פי תבחינים שנקבעו, מעמד ארעי. (ר' בג"ץ 4711/02 **דניאלה הלל**, והמקרים הפרטניים המובאים שם) וכן, ילדי מהגרי העבודה שענו לתבחינים שנקבעו קבלו מעמד של קבע והוריהם מעמד ארעי.

47. היתר צבאי, לאו מעמד הוא. הוא אינו מקנה זכויות סוציאליות, אינו מקנה כל אופק להשתקעות בישראל. כל כולו זועק מזמניות ואי-שייכות למדינה. לא במקרה הגביל חוק הכניסה לישראל את סמכות השר להאריך רישיונות ביקור לתיירות ועבודה, המקבילה של ההיתרים לתושבי השטחים, ל-27 חודשים בלבד. (עם חריגים מיוחדים עבור עובדי סיעוד). נקבע בחוק כי אין להתיר ישיבתו של אדם במדינה לאורך זמן ללא זכויות. משלב מסוים, המדובר בהשתקעות אשר צריכה להשתקף בטיב המעמד. רציונל זה יפה ביתר שאת עת עסקינן בילדתה של תושבת המדינה, אשר נולדה וגדלה בירושלים.

48. אמנם חוק הוראת השעה הגביל **מסיבות ביטחוניות בלבד**, מתן מעמד – אולם, דווקא על שום הפגיעה הקשה בזכויות כתוצאה מההגבלה הגורפת על מתן מעמד, אשר מנוגדת למושכלות היסוד בדבר ישיבה חוקית לאורך זמן בישראל – הרי שבמקרים הומניטאריים, כמו המקרה דנן, בהם החוק לא מגביל את המשיב ממתן מעמד, אדרבא החוק מסמיכו ליתן מעמד ארעי, וכאשר נבדק כי אין כל מניעה ביטחונית פרטנית – שומה על השר לעשות שימוש בסמכותו ולמצער לנמק את החלטתו לזינוח נתיב זה.

49. בהתאם לכך לאחרונה נפסק בבג"ץ 1905/03 **עכל נ' מ"י-שר הפנים**, (פס"ד מיום 5.12.10) כי בת בגירה להורים ששניהם תושבי שטחים, אשר נולדה בתיהם זכאית למעמד ארעי :

המלצתה של הוועדה המקצועית – וכפועל יוצא, גם החלטתו של שר הפנים – לא הביאו בחשבון שיקולים רלוונטיים ומשמעותיים הנוגעים לנסיבותיה האישיות של העותרת 3 ולמצער, לא העניקו לשיקולים אלה את המשקל הראוי להם. נוכח האמור, אין מנוס מן המסקנה כי ההחלטה שהתקבלה בעניינה של העותרת 3 חורגת ממתחם הסבירות ודינה להתבטל. (סעיף 17 לפסק דינו של כב' השופט ע' פוגלמן).

50. בעניין **עכל**, הוריה של הילדה התגוררו בישראל לאורך שנים באופן בלתי חוקי ועמם ילדיהם, בשונה מענייננו, בו אמה שלך העותרת, הינה תושבת ישראל, העותרת נולדה בישראל וחייה כאן כל חייה עם כל אחיה תושבי ישראל.

51. במסגרת עע"מ 2936/06 מ"י נ' **נבהאן** נקבע כי יש ליתן לילדי המשפחה הקטינים מעמד ארעי, אף כי גיל חלקם היה מעל 14 שנה בעת הגשת הבקשה בעניינם וחרף שנים של מגורים מחוץ לישראל. ר' נסיבות המקרה, כפי שהובאו בעת"מ (י-ס) 1158/04 **מייסון נבהאן ואח' נ' הלשכה האזורית למינהל אוכלוסין** ופסק הדין בעע"מ 2936/06.

52. כן יפים לעניין זה דברי כב' הנשיאה, ביניש, בעע"מ 1966/09 **עטון נ' מ"י** :

כך, השוואת מעמדו האזרחי של הילד למעמד הורהו משרתת עקרון חשוב זה, וחשיבותה נגזרת "מצירופם של הזכות לחיי משפחה ועקרון טובת הילד יחד" (עניין סרור, בפסקה 36). דברים אלה מתחייבים אף מהגיונם של דברים, שכן ברור כי מציאות בה בתוך תא משפחתי אחד קיים פיצול בין מעמד ההורה למעמד ילדיו עלולה לפגוע ביציבות ובאיזון ההכרחיים כל כך ליצירתו של תא משפחתי תקין, ובהתאמה להתפתחותו התקינה של הקטין. זאת ועוד - פיצול במעמד גורר עימו פיצול בסל הזכויות הנלוות לו, באופן היוצר בתוך תא משפחתי אחד קבוצות שזכויותיהן הסוציאליות פחותות משל יתר בני המשפחה, מצב שאף הוא אינו רצוי בראייתו של עקרון טובת הילד. דברים אלו נכונים ביתר שאת עת מדובר במשפחה שרוב ילדיה הינם במעמד זה להוריהם, ואחרים רכים בשנים הם נטולי מעמד כלשהו - כבענייננו. (סעיף 20)

אף כי באותן נסיבות בהן הילדים התגוררו מחוץ לישראל, לא התקבל פסק דינה של הנשיאה מבחינת תוצאתו הסופית, הרי שרציונל הדברים שנקבע פעם אחר פעם בפסיקה שריר וקיים.

III. משמעות המחדלים של המשיב בטיפול בבקשות בקשר לעותרת

53. כפי שהוסבר בהרחבה בעע"מ 10346/07, בעניינה של העותרת הוגשו בקשות רבות שנענו בצורה מזוגגת, בעיכוב רב ובאופן מטעה על ידי המשיב.

54. העותרת נרשמה בשטחים כקטינה על פי הנחיות מוטעות שקיבלה העותרת 2. כבר בשנת 2002 אושרה בקשת ילדי העותרת 2 למעמד, ונקבע שסי' וחלק מאחיה הנוספים **יקבלו מעמד קבוע**. מכתב זה לא נשלח לכתובת העותרים ולפיכך לא קיבלו אותו. העותרת 2 המשיכה לפנות למשיב לאורך השנים, אולם דבר אישר הבקשה הוסתר ממנה ותחת זאת נמסר לה, לאורך 5 שנים, כי בקשתה מצויה בטיפול (יוער, כי בתקופה זו טיפול לאורך מחציתו של עשור בבקשות מסוג זה היה עניין שגרתי בלשכת המשיב). רק ביום 27.4.2006 קבלה העותרת 2 לראשונה את הכרעת המשיב על בקשתה להסדרת מעמדם של ילדיה משנת 2001 ובהם העותרת, ס'. כמתואר לעיל, במשך מס' ימים נמסרו לעותרת 2 החלטות מזוגגות - פעם על קבלת מעמד לילדיה ופעם על כך שלא יקבלו מעמד. החלטה בבקשת העותרת התקבלה לאחר פרק זמן בלתי סביר באופן קיצוני בן חמש שנים מיום הגשת הבקשה (לימים נקבע בנוהל 2.2.0010, כי הכרעה בבקשות תארך כחצי שנה). בסופו של דבר, הודיע המשיב נחרצות כי לא יסדיר את מעמדה של העותרת מהטעם שהתגוררה בשנת 2001 בשטחים. בשלב זה, **חמש שנים לאחר הגשת הבקשה** ועד לביורר הנושא בבית המשפט קשה היה לבחון למפרע את מיקום מגורי העבר של העותרת. בשל מחדלי המשיב

וכשלו, נקבע לבסוף בפסק דין בעת"מ 600/06 מועד הגשת הבקשה לחודש ינואר 2005. (העותרים ערערו על קביעה זו, אולם בימ"ש נכבד זה סבר כי לא ניתן להתערב בממצא עובדתי). ברי, כי בעת קבלת בהחלטה בעניינה של העותרת יש להתחשב בכשלים ובמחדלים מצד המשיב וזאת בהתאם לאמור בעע"מ 8849/03 **דופש נ' מנהל מינהל האוכלוסין** (2.6.08).

55. בינואר שנת 2005 המועד שנקבע כמועד הגשת הבקשה, עדיין חל נוסחו הקודם של חוק הוראת השעה מבחינת הגדרת תושב אזור, לפיו מיקום התושבות ייקבע על פי מבחן זיקות. ביהמ"ש קבע כי בכל זאת יחול בעניינם של העותרים החוק במתכונתו המתוקן, לפיו די ברישום באזור על מנת להגדיר ילד כתושב אזור. ונזכיר כי העותרים מחקו את עתירתם בערעור המינהלי, כשטענותיהם שמורות להם, לשם פנייה לוועדה. בינתיים ניתן פסה"ד בעע"מ 5718/09 **מ"י נ' סרור** (27.4.11), בו נקבע כי מי שבקשתו הוגשה טרם התיקון לחוק תחול בעניינו ההגדרה המוקדמת לפיה, רישום במרשם הפלסטיני כשלעצמו לא ידון את הילד להיות תושב אזור (ר' למשל, סעיפים 17 ו-18 לפסה"ד). ור' על כך גם בעע"מ 5569/05 **משרד הפנים נ' עויסאת** (10.8.2008). לאור זאת, אין זה מובן מאליו כי כלל יש להגדיר את העותרת כתושבת שטחים. למצער, זיקותיה הרבות הנמשכות לישראל, והיעדר זיקות לשטחים, מצדיקים מתן מעמד לעותרת ולו ארעי, באופן שלא תובדל ותפוצל מבני משפחתה, כשרק היא נטולת זכויות.

IV. הזכות לחיי משפחה – זכות חוקתית

56. בקשת העותרת הוגשה, גם אליבא דמשיב ופסק הדין בעת"מ 600/06 בעודה קטינה. עד היום העותרת סמוכה על שולחן משפחתה וחיה עמה. התנהגות המשיב כמפורט לעיל פוגעת בזכותם של העותרים לחיות חיים נורמטיביים בצוותא ולקיים תא משפחתי כפי שבחרו. ויוטעם מדובר בעותרים שכולם תושבי ישראל, אשר המדינה אמונה על טובתם.

57. בבג"ץ 7052/03 **עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים** (14.5.06) שדן בעניין חוקתיותו של חוק האזרחות והכניסה לישראל, הועלה מעמדה של הזכות לחיי משפחה בישראל לזכות חוקתית, כחלק מכבוד האדם המעוגן בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו.

58. קביעת הזכות לחיי משפחה כזכות חוקתית גוררת אחריה את הקביעה, כי כל פגיעה בזכות זו צריכה להיעשות בהתאם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו – רק משיקולים כבדי משקל. זאת בהסתמך על תשתית ראייתית מוצקה המעידה על שיקולים כאלה. קביעה זו מטילה על המשיב חובה מוגברת להקפיד הקפדה יתרה על קיומה של מערכת מינהלית, אשר תבטיח כי הפעלת סמכותו לסירוב לבקשות לאיחוד משפחות שמובאות בפניו, סמכות אשר פוגעת בזכות חוקתית מוגנת, תיעשה רק במקרים בהם מתקיימת הצדקה מלאה לכך. כך גם באשר לנקיטת סחבת והערמת מכשולים בירוקרטים מוגזמים, התנהלות אשר מנוגדת לשלטון החוק ממילא.

ר' עוד: כב' השופט ברק, כתוארו אז, בבג"ץ 693/91 **אפרת נ' הממונה על מרשם האוכלוסין במשרד הפנים ואח'**, פ"ד מז(1) 749, 783; בע"א 238/53 **כהן ובוליק נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד ח4, 35; בג"ץ 488/77 **פלוני ואח' נ' היועמ"ש לממשלה**, פ"ד לב(3) 421,

434; ע"א 451/88 פלונים נ' מ"י, פ"ד מ"ט(1) 330, 337; דנ"א 2401/95 נחמני נ' נחמני ואח', פ"ד נ(4) 661, 683; בג"ץ 979/99 פבאלויה קרלו נ' שר הפנים, תקדין עליון 99(3) 108.

59. גם המשפט הבינלאומי קובע כי יש להגן על התא המשפחתי. כך למשל, קובע סעיף 10(1) לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות ותרבותיות, כ"א 1037, אושררה ע"י ישראל ביום 3.10.91, כי:

יש להעניק הגנה וסיוע רחבים ככל האפשר למשפחה, שהיא יחידת היסוד הטבעית של החברה, במיוחד לשם כינונה, וכן כל זמן שהיא נושאת באחריות לטיפול בילדים תלויים וחינוכם....

ראו עוד: ההכרזה האוניברסאלית בדבר זכויות האדם, שנתקבלה בעצרת האו"ם ב-10.12.48, ס' 8(1); סעיף 17(1) וסעיף 16(3) לאמנה הבינ"ל בדבר זכויות אזרחיות ומדיניות, כ"א 1040, נכנסה לתוקף לגבי ישראל ביום 3.1.1992.

60. בהתנהלותו רומס המשיב את חיי המשפחה של העותרים.

V. הפגיעה בזכויות העותרת

61. יוטעם שוב, כי בעת הגשת הבקשה, גם זו האחרונה בשנת 2005, וודאי שאף בבקשה המוקדמת, הייתה העותרת קטינה. יש להתייחס לגילה במועד זה לצורך החלטה בקשר למעמד שראוי ליתן לה. (ראו לעניין זה עע"מ 5718/09 מ"י נ' סרור (27.4.11). גם כיום העותרת עדיין סמוכה על שולחן משפחתה. העובדה שניסיונות אמה להסדיר את מעמדה במשך למעלה מעשור עוד לא הסתיימו, אסור שתעמוד לעותרת לרועץ.

62. במשפט הישראלי עקרון טובת הילד הוא עקרון יסודי ומושרש. בע"א 2266/93 פלוני נ' פלוני, פ"ד מט(1) 221, פסק השופט שמגר כי על המדינה להתערב לשם הגנה על הילד מפני פגיעה בזכויותיו.

63. הזכות של ילדים קטינים לחיות לצד הוריהם הוכרה כזכות אלמנטרית וחוקתית ע"י בית המשפט העליון. ראו: דברי השופט גולדברג בבג"ץ 1689/94 הררי ואח' נ' שר הפנים, פ"ד נא (1) 15, בעמ' 20, מול האות ב.

64. האמנה בדבר זכויות הילד קובעת שורה של הוראות המחייבות הגנה על התא המשפחתי של הילד. כך נאמר במבוא לאמנה:

[המדינות החברות באמנה זו] משוכנעות כי המשפחה, כקבוצת יסוד לחברה וכסביבה טבעית להתפתחותם ורווחתם של כל בניה, ובפרט הילדים, מן ההכרח כי יובטחו לה הבטחה וסיוע, ככל הנדרש, באופן שתוכל לשאת במלוא אחריותה בתוך הקהילה [...]

[...] הילד לשם פיתוח אישיותו המלא וההרמוני, מן הראוי כי יגדל בסביבה משפחתית באוירה של אושר, הבנה ואהבה [...].

סעיף 3(1) לאמנה קובע:

בכל הפעולות הנוגעות לילדים, בין אם ננקטות בידי מוסדות רווחה סוציאלית ציבוריים או פרטיים ובין בידי בתי משפט, רשויות מינהל או גופים תחיקתיים, תהא טובת הילד שיקול ראשון במעלה....

סעיף 9(1) קובע:

המדינות החברות יבטיחו כי ילד לא יופרד מהוריו בניגוד לרצונם, אלא רק כאשר קובעות רשויות מוסמכות, הכפופות לביקורת משפטית, בהתאם לדינים ולנהלים הנוגעים לעניין, כי פירוד כאמור נדרש לטובת הילד.

הוראות האמנה בדבר זכויות הילד זוכות להכרה הולכת וגוברת כמקור משלים לזכויות הילד וכמדריך לפרשנות "טובת הילד" כשיקול על במשפטנו: ראו ע"א 3077/90 **פלונית ואח' נ' פלוני**, פ"ד מט(2) 578, 593 (כב' השופט חשין); ע"א 2266/93 **פלוני, קטין ואח' נ' פלוני**, פ"ד מט(1) 221, בעמ' 232-233, 249, 251-252 (כב' הנשיא דאז שמגר); דנ"א 7015/94 **היועץ המשפטי לממשלה נ' פלונית**, פ"ד נ(1) 48, 66 (כב' השופט דורנר); בג"ץ 5227/97 **דוד נ' בית הדין הרבני העליון** (תק-על 98(3) 443) בסעיף 10 לפסק דינו של כבוד השופט חשין.

VI. מתן מעמד לעותרת בראי עקרון המדתיות

65. חוקתיותו חוק הוראת השעה אושרה ע"י ביהמ"ש נכבד זה בפסק הדין בבג"ץ 7052/03 **עדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל נ' שר הפנים** (14.5.06) מסיבות ביטחוניות, ובכפוף לסייגים שהוספו לחוק. ברי, כי מס' הצעירה, שנולדה, גדלה והתחנכה תמיד בישראל, לא נשקפת כל סכנה ביטחונית, כן לא מאדם מבני משפחתה. מדוע אם כן שלא לעשות שימוש בסמכות שהוקנתה לוועדה ולמשיב ולהסדיר את מעמדה כך שלא תהיה יחידה, היא מבין אחיה, נטולת מעמד.

66. החלטות הוועדה צריכות לעמוד בדרישת המידתיות. התנהלות המשיב, הכוללת החלטתו שלא להעניק מעמד לס' ואי הכרעה מצד הוועדה בבקשה במשך תקופה כה ארוכה - אינם עומדים באף אחד ממבחני המידתיות, החלים גם בעניינים ביטחוניים, כפי שהם מובאים, למשל, בבג"ץ 2056/04 **מועצת הכפר בית סוריק ואח' נ' ממשלת ישראל ואח'**, תק-על 2004(2), 3035, עמ' 3051:

מבחן המשנה הראשון קובע כי נדרש קשר של התאמה בין המטרה לבין האמצעי. האמצעי אשר הרשות המינהלית נוקטת בו צריך להיות גזור להשגת המטרה אשר הרשות המינהלית מבקשת להשיגה. האמצעי שבו נקט המינהל צריך להוביל באופן ראציונלי להגשמתה של המטרה. זהו מבחן האמצעי המתאים או האמצעי הראציונלי. מבחן המשנה השני קובע כי האמצעי אשר הרשות המינהלית נוקטת בו צריך לפגוע בפרט במידה הקטנה ביותר. מבין מגוון האמצעים שניתן לנקוט בהם להגשמת המטרה, יש לנקוט באותו אמצעי שפגיעתו פחותה. זהו מבחן האמצעי שפגיעתו פחותה. מבחן המשנה השלישי קובע, כי הנזק שנגרם לפרט מהאמצעי שהרשות המינהלית נוקטת בו להגשמת מטרותיה צריך להיות ביחס ראוי לתועלת שאמצעי זה יביא.

וראו גם בג"ץ 3477/95 **בן-עטייה נ' שר החינוך, התרבות והספורט**, פ"ד מט (5) 1; בג"ץ 4644/00 **יפאורה תבורי בע"מ נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו**; בג"ץ 3648/97 **סטמקה נ' שר הפנים**.

67. על פי מבחן המשנה הראשון, אמנם התכלית לשמה מתיימר המשיב לפעול – שמירה על ביטחון המדינה - הינה ראויה, אך אין כל קשר ראציונלי בין החלטת המשיב – סירוב להסדיר את מעמדה הארעי של העותרת, לבין השגת התכלית הביטחונית. ונזכיר, כי לאורך השנים הארוכות בהן עניינה של העותרת נבחן, לא דבק בה מעולם רבב בהקשר הביטחוני. במגבלות חוק הוראת השעה, תהיה עדיין העותרת כפופה למבחן תמידי אל מול המשיב,

אשר יבדוק אותה מהבחינה הפלילית והביטחונית מדי שנה. חוק הוראת השעה מונע שדרוג מעמד ארעי למעמד של קבע.

68. על פי מבחן המשנה השני, על הרשות לבחור באמצעי שיפגע בפרט במידה הפחותה ביותר. אין ספק כי המשיב אינו בוחר באמצעי הפוגע בפרט במידה הפחותה, כאשר מהעותרת נמנע ולו הסדרת מעמדה כתושבת ארעית. ונזכיר כי העותרת בענייננו ובשונה ממקרים אחרים, נולדה, גדלה והתחנכה בישראל. היות ובקשת העותרת הוגשה לפני תיקון סעיף הגדרת תושב אזור בחוק הוראת השעה, אזי חלה בעניינה ההגדרה המקורית לתושב אזור (ר' עניין סרור), לפיה יש לבחון את זיקות העותרת לשטחים על מנת לקבוע אם היא תושבת אם לאו. ספק רב אם מלכתחילה במקרה של העותרת בו, נוהל מרכז החיים תמיד בישראל, יש לראות בה תושבת שטחים ולהחיל בעניינה את חוק הוראת השעה. לכל הפחות, על הוועדה להתחשב בנסיבותיה לעניין מתן מעמד ארעי.

69. כפי שראינו לעיל, החלטת המשיב אינה עומדת גם במבחן המשנה השלישי. מבחן המידתיות במובן הצר, שכן המשיב אינו מוצא כל פתרון לבעיית העותרת ובוחר להותירה ללא זכויות חיוניות.

70. למשיב אין כל תועלת מסירוב ליתן מעמד לעותרת. הנזק שנגרם לעותרת ולמשפחתה הוא כבד מנשוא ומשולל כל הצדקה.

ז. סיכום

71. תוצאות היעדר הכרעה בבקשת העותרת קשות ביותר.

72. המשפחה חיה בחוסר יציבות ובמתח מתמיד באשר לעתידה של בתם הבכורה והאהובה. העותרת מוגבלת בפעולות היום יום, אינה יכולה ללמוד, לעבוד בעבודה התואמת את כישוריה, לחיות חיים מלאים ולהתחתן. היא חסרת כל זכויות סוציאליות ובטחון רפואי וכלכלי וחיה בחוסר ודאות מוחלט באשר לעתיד.

73. הוועדה הוקמה על מנת לטפל במקרים חריגים, וזאת לאור תיקון חוק הוראת השעה בעקבות פסיקת בג"ץ. טיפול במקרים הומניטארים גם מורה על הידרשות אליהם בפרק זמן סביר – פרק זמן אשר נקבע בהוראת חוק הוראת השעה.

74. יש להכריע בעניינה של העותרת ולהעניק לה מעמד בישראל.

75. אשר על כן, בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא צו על תנאי כמבוקש בראשית עתירה זו, ולאחר קבלת תשובת המשיב לצו על תנאי, יש להפכו למוחלט ולחייב את המשיב בתשלום הוצאות העותרים ושכ"ט עו"ד.

היום: 29.11.11

 עדי לוסטיגמון, עו"ד
 ב"כ העותרים